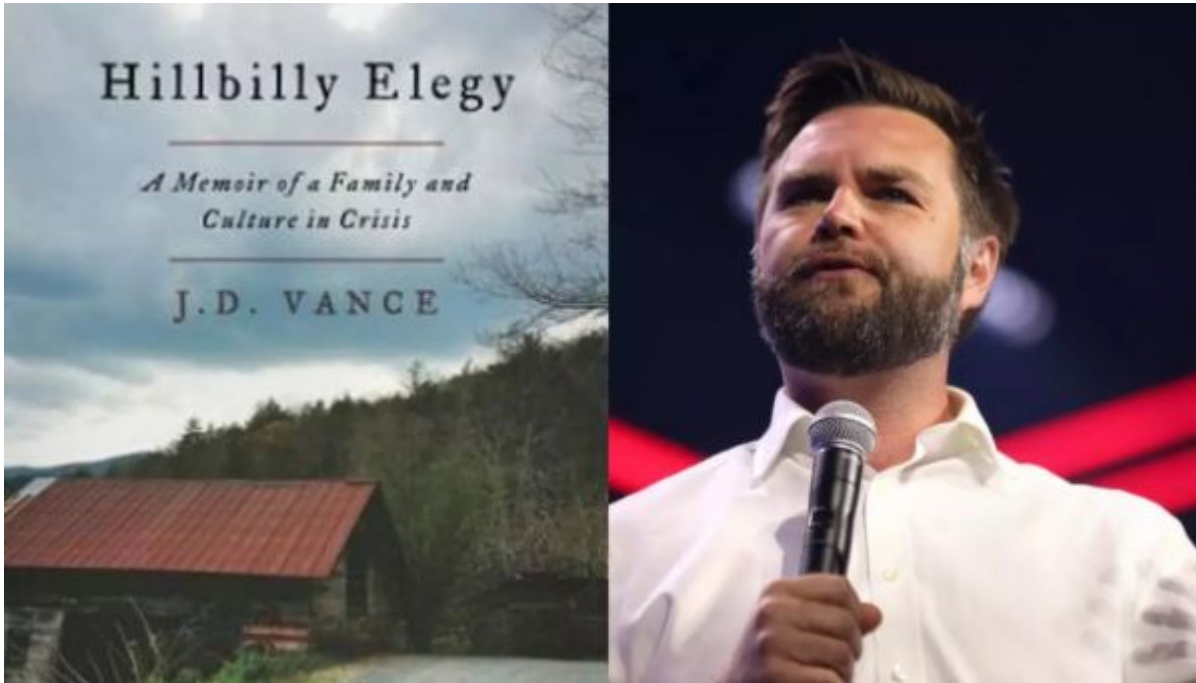

JD Vance zal nooit vergeten waar hij vandaan kwam

Door [Arie Graafland](#) - 10 augustus 2024

Geplaatst in [Amerikaanse verkiezingen](#) - [JD Vance](#)

JD Vance, Trumps 'running mate', hield op 17 juli zijn eerste speech in Milwaukee, Wisconsin op de derde dag van de Conventie van de Republikeinse partij. Daarin typeerde hij zijn partij als voorvechter van 'working class Americans' en de Democraten als de vooral ineffectieve partij die het contact met de werkende klasse al jaren geleden had verloren.

Vance is senator voor Ohio en komt uit een doodarm gezin uit Middletown, Ohio, de 'rust belt' waar na het verdwijnen van de zware industrie ongeveer alles tegenzat. De stad is een voorbeeld van het verval van de Amerikaanse staalindustrie, van een welvarende stad naar een plaats waar de winkels gesloten zijn, en iedereen weg wil die het kan betalen. Middletown is niet meer dan een schaduw van de Amerikaanse glorieperiode in de staalindustrie. Segregatie en drugs namen de stad over. Armco Steel werd uiteindelijk gered door het Japanse Kawasaki. Het verhaal van de Amerikaanse staalindustrie in een notendop.

In zijn speech belooft Vance de Conventie dat hij zijn achtergrond nooit zal verloochenen: *'I will be a vice-president who never forgets where he came from'*. Vance was overigens lange tijd een fel tegenstander van Trump. Trump was volgens hem een idioot en een oplichter. Maar dat was toen.

Sociaal verval

JD Vance is getrouwd met Usha Vance die hem introduceerde op de Conventie. Zij komt uit een Indiase familie die geëmigreerd is naar Amerika en is praktiserend hindoe. Ze is advocaat en was

JD Vance zal nooit vergeten waar hij vandaan kwam

lange tijd lid van de Democratische partij. JD en Usha kwamen elkaar tegen op Yale Law School waar ze een discussiegroep organiseerden over het sociale verval in blank Amerika.

Dat thema staat centraal in Vance' razend populaire boek *Hillbilly Elegy* (2016), dat nu opnieuw een bestseller is, en dat het leven van Vance in Middletown beschrijft. De verfilming van het boek staat in de Top-10 van Netflix.

De nominatie van JD Vance tot de vicepresidentskandidaat van de Republikeinen is door *de Volkskrant* uitgesproken negatief ontvangen. De krant ziet hem als antidemocraat, anti-woke, anti-abortus, kritisch over het groene klimaatbeleid, en pro-Israël. Volgens Joram Bolle is hij rechtser dan rechts, een gevaar voor de democratie.

Michael Persson, voormalig correspondent voor *de Volkskrant* in de VS, ziet de kern van Vance' boodschap als 'huis, thuis en thuisland'. Maar dat is natuurlijk verdacht voor deze quasi-kosmopoliet. Hij typeert Vance als 'de personificatie van de witte rancune'. Dat Vance nieuwkomers welkom heet, 'maar wel op onze voorwaarden' is voor *de Volkskrant* een wel heel bizar idee. Dat je van nieuwkomers aanpassing aan westerse waarden zou eisen, stel je voor.

Hillbillies

Een heel ander geluid liet Ewald Engelen horen. Hij typeerde Vance als een man die met zijn boek heeft laten zien meer empathie met de onderklasse in zijn pink te hebben dan Frans Timmermans in zijn hele lijf. En dat is niet zo gek. Vance opent zijn boek met de verklaring dat hij zich identificeert met de grote massa blanke Amerikanen die tot de arbeidersklasse horen en vaak oorspronkelijk afkomstig zijn uit Schotland en Ierland. Ze worden *hillbillies*, *rednecks* of *white trash* genoemd.

Een groep met veel gevoel voor onderlinge loyaliteit en sterke gezinsbanden. We zijn meer geïsoleerd dan anderen, schrijft hij, en we geven dat gevoel steeds opnieuw door aan onze kinderen. En het probleem is, bij tegenslag laten we het er vaak bij zitten. Vance' moeder liet het afweten, ze had een draaideur aan verschillende mannen in haar leven. Hij had een betere band met zijn grootouders, 'Mamaw' en 'Papaw' waren zijn ankers.

Een bende

En toch vormden ook zij niet de meest harmonieuze familie die je kon bedenken. Papaw was lange tijd alcoholist, Mamaw was in staat de buurman neer te schieten als hij iets verkeerd over haar kinderen zei.

Hun huis was vaak een regelrechte bende, ze verhuisden van Jackson, Kentucky, waar hij de beste herinneringen aan heeft, naar Middletown, Ohio. Zijn grootouders kregen drie kinderen waarvan zijn moeder Bev, de middelste was. Alle drie kinderen leden onder hun achtergrond. Bij Vance was er meer afstand, hij was dol op zijn grootouders en slaagde er uiteindelijk in zijn milieu te ontworstelen. Maar gemakkelijk was het niet.

JD Vance zal nooit vergeten waar hij vandaan kwam

Vance is veertien als hij besluit bij zijn biologische vader te gaan wonen. Hij komt in een normaal gezin terecht, er wordt niet gevochten en gescholden. Maar er heerst wel een streng christelijke levensopvatting. En dan keert precies dat gereguleerde bestaan zich tegen hem. Hij wil zijn biologische vader niet tot last zijn, durft niet in te gaan tegen diens geloofsovertuiging, kan de druk om zich in te houden niet aan en wordt doodongelukkig.

Hij gaat terug naar zijn moeder die inmiddels voor de zoveelste keer hertrouwd is. En hetzelfde chaotische patroon herhaalt zich. Uiteindelijk trekt hij bij Mamaw in. En dat wordt zijn redding.

Sleetse sjablonen

Huis, thuis en thuisland. Voor vrijwel iedereen zijn het de noodzakelijke voorwaarden voor een regelmatig en vruchtbaar leven. Wie Vance' boek leest, begrijpt hoe belangrijk ze zijn en hoe moeilijk het is ze te herwinnen als ze eenmaal verloren zijn geraakt. Maar voor *de Volkskrant* zijn ze signalen van 'witte rancune' en 'extreemrechts', de sleetse sjablonen van het uitgebluste linkse journaal.

Vance schreef een prachtig boek over zijn sociale klasse, de arbeidersklasse, waarmee links zich vroeger identificeerde maar die het nu uit zijn bewustzijn heeft verdrongen. Links lijkt nog steeds niet te beseffen dat het daarmee zijn bestaansreden heeft verloren.

*J.D. Vance, **Hillbilly Elegy, A Memoir of a Family and Culture in Crisis**, Harper Collins Publishers, 2016, 272 pag.*

Arie Graafland is emeritus-hoogleraar aan de TU Delft. Hij schrijft regelmatig voor *Wynia's Week*, vooral over non-fictie boeken.

Wynia's Week verschijnt 104 keer per jaar met even onafhankelijke als broodnodige berichtgeving. De donateurs maken dat mogelijk. **Doet u mee?** Hartelijk dank!